

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1226/2025
09.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светланае Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Гордане Којић и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. Кривичног законика и и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Кнежевића, поднетом против правноснажних решења Основног суда у Новом Саду Кв 1274/24 од 18.09.2024. године и Вишег суда у Новом Саду Кж2 1076/24 од 17.07.2025. године, у седници већа одржаној дана 09.10.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Кнежевића, поднет против правноснажних решења Основног суда у Новом Саду Кв 1274/24 од 18.09.2024. године и Вишег суда у Новом Саду Кж2 1076/24 од 17.07.2025. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Новом Саду Кв 1274/24 од 18.09.2024. године одбијена је молба браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Кнежевића од 06.09.2024. године, за престанак правних последица осуде по пресуди Основног суда у Новом Саду К 1725/13 од 02.09.2013. године, правноснажна дана 27.09.2013. године.

Решењем Вишег суда у Новом Саду Кж2 1076/24 од 17.07.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Кнежевића изјављена против првостепеног решења.

Иако бранилац наводи да захтев подноси против правноснажног решења Вишег суда у Новом Саду Кж2 1076/24 од 17.07.2025. године, из образложења захтева произилази да је исти поднет и због правноснажног решења Основног суда у Новом Саду Кв 1274/24 од 18.09.2024. године, због повреде одредби закона које се односе на престанак правних последица осуде, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев и преиначи

другостепено решење, тако што ће усвајањем жалбе браниоца извршити брисање правних последица осуде по пресуди Основног суда у Новом Саду К 1725/13 од 02.09.2013. године, јер су се у складу са одредбом члана 101. Кривичног законика, стекли сви законски услови за престанак правних последица наведене осуде, који се односе на забрану стицања одређеног права или да наведено решење укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажна решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Иако бранилац окривљеног у поднетом захтеву, као разлог његовог подношења не наводи ниједну од повреда прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, из садржине захтева произилази, да је, према ставу браниоца, суд приликом доношења побијаних решења погрешно применио одредбе Кривичног законика, које се односе на престанак правних последица осуде, на тај начин што је, полазећи од става да окривљеном нису одређене никакве правне последице уз осуду на казну рада у јавном интересу, одбио молбу окривљеног за престанак истих, иако према мишљењу одбране, у конкретном случају, правне последице предметне осуде постоје, будући да се наведена осуда приказује у уверењу о неосуђиваности, због чега по окривљеног наступају правне последице које утичу на права из области радног односа – запослења.

Ови наводи, који по оцени Врховног суда, представљају повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, оцењени су неоснованим, из следећих разлога:

Одредбом члана 94. став 1. Кривичног законика прописано је да осуде за одређена кривична дела или на одређене казне могу имати за правну последицу престанак, односно губитак одређених права или забрану стицања одређених права. Ставом 2. ове одредбе прописано је да правне последице осуде не могу наступити када је за кривично дело учиниоцу изречена новчана казна, условна осуда, ако не буде опозвана, судска опомена или кад је учинилац ослобођен од казне, док је ставом 3. прописано да се правне последице осуде могу предвидети само законом и наступају по сили закона којим су предвиђене.

Одредбом члана 95. став 1. Кривичног законика прописано је да су правне последице осуде које се односе на престанак или губитак одређених права - престанак вршења јавних функција; престанак радног односа или престанак вршења одређеног позива или занимања; губитак одређених дозвола или одобрења која се дају одлуком државног органа или органа локалне самоуправе, а ставом 2. прописано је да су правне последице осуде које се састоје у забрани стицања одређених права - забрана стицања одређених јавних функција; забрана стицања одређеног звања, позива или занимања или унапређења у служби; забрана стицања

чина војног старешине и забрана добијања одређених дозвола или одобрења која се дају одлуком државних органа или органа локалне самоуправе.

Из цитирних законских одредби произилази да правне последице осуде могу наступити само за одређена кривична дела и у случајевима када су законом изричито прописане и то у виду престанка, губитка или забране стицања одређених права. При томе, одредбом члана 95. Кривичног законика таксативно су набројане врсте правних последица осуде и ситуације на које се односе, ако је то законом или одлуком надлежног државног органа предвиђено.

Из списка предмета произилази да је пресудом Основног суда у Новом Саду К 1725/13 од 02.09.2013. године окривљеном АА због извршења кривичног дела из члана 246а став 1. Кривичног законика изречена казна рада у јавном интересу у трајању од 180 часова која ће бити обављена у року од 4 месеца и која је у целости извршена у остављеном року.

Међутим, из наведене пресуде не произилази да су окривљеном изречене било какве правне последице осуде у смислу престанка, губитка или забране стицања било ког права, сходно одредби члана 95. Кривичног законика.

Стога, а како супротно наводима браниоца, правну последицу осуде, не представља околност да се одређена осуда приказује приликом издавања уверења ради запослења, то по оцени Врховног суда, у конкретном случају, не може бити речи о постојању правних последица осуде, нити се може применити поступак њиховог престанка прописан одредбом члана 101. Кривичног законика, због чега Врховни суд налази да побијаним решењима није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 101. Кривичног законика, на коју се поднетим захтевом браниоца окривљеног, неосновано указује.

Осталим наводима бранилац оспорава и полемише са разлозима правноснажних решења, што представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, која у смислу члана 485. став 4. ЗКП, не представља дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека окривљеном преко браница, због чега се овај суд у разматрање истих није упуштао.

Из напред наведених разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић,с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић